αυτού του κόσμου του αξίζει να καταστραφεί ...

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2010

Για μια ακόμη χρονιά, σύσσωμη η θεσμισμένη πολιτική ηγεσία θα συγκεντρωθεί στο Βελλίδειο συνεδριακό κέντρο της Θεσσαλονίκης, στο πλαίσιο της διεξαγωγής της καθιερωμένης, ετήσιας, διεθνούς έκθεσης. Γύρω της θα εκτίθενται αστραφτερά τα αντικείμενα λατρείας αυτού του άθλιου κόσμου τα εμπορεύματα- στη μεγαλύτερη και σημαντικότερη εμπορική διοργάνωση της χώρας. Μέσα σε έναν εκθεσιακό χώρο 180.000τμ η δημοκρατία θα συμπυκνώσει την εικόνα της: Ληστρικό χρήμα που σπαταλάται για τις πολυτελείς δεξιώσεις και την ψυχαγωγία των πολιτικών και επιχειρηματικών εκφραστών της. Υπεραφθονία προϊόντων, φωταγωγημένων μέσα στα προκάτ περίπτερά τους, σύμβολα της κατανάλωσης. Παράλληλα, δε θα αποκρύψει: Τη ζωτική σημασία που έχει για την εξουσία ο έλεγχος και η διαχείριση της πληροφορίας. Την ανάγκη της να αφομοιώνει, μέσω της αστικής κουλτούρας, την δυνατότητα της ελεύθερης έκφρασης και την τέχνη. Τη βαθιά επίγνωση πως ο αθλητισμός-εμπόρευμα αποτελεί ένα ακόμη μεγάλο πεδίο κερδοφορίας και γοήτρου. Γιατί δεν είναι τυχαίο πως οι εγκαταστάσεις της ΕΡΤ, της δημοτικής ραδιοτηλεόρασης, του μουσείου ραδιοφωνίας και του πύργου του ΟΤΕ, το τμήμα του Μακεδονικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης και το Παλαί ντε Σπορ στεγάζονται στοργικά στον ίδιο χώρο.

Και έχοντας γύρω του αυτό το φιλόξενο σκηνικό, ο πρωθυπουργός της χώρας θα εξαγγείλει τον οικονομικό προϋπολογισμό και θα περιγράψει την στρατηγική της κυβέρνησης για το τρέχον οικονομικό έτος. Την ίδια στιγμή, η εικόνα θα αντανακλαστεί από τα μίντια «σε απευθείας μετάδοση» και με όλη τη δυνατή τους εμβέλεια εκατοντάδες χιλιάδες φορές για να φτάσει σε όλους τους πιθανούς δέκτες. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης έχουν τον δικό τους ρόλο να επιτελέσουν σ΄ αυτή την «γιορτή», ως δίαυλοι διάχυσης του κυρίαρχου λόγου. Κι ακόμη, η ελληνική δημοκρατία θα περιφρουρεί βέβαια με τη μέγιστη δυνατή ισχύ τόσο τα φυσικά της πρόσωπα όσο και την εικόνα της εύρυθμης λειτουργίας της. Γιατί η κατασταλτική της μηχανή -και οι όποιες τεχνολογικές της δυνατότητες- θα έχουν στραμμένες τις κάνες τους προς τους «έξω», τους «από κάτω», αυτούς που υφίστανται τις συνέπειες της ύπαρξής της. Και στο ενδεχόμενο που η εικόνα αυτή σπάσει ή αμφισβητηθεί στον δρόμο, θα μπει στην άκρη το δημοκρατικό της προσωπείο, αποκαλύπτοντας το αληθινό της πρόσωπο: γιατί παρά τις όποιες διαφορετικές διακηρύξεις οι κάνες των όπλων τους στοχεύουν τις ζωές μας.

Έχουμε λοιπόν πολλούς λόγους να βρισκόμαστε στη Θεσσαλονίκη με αφορμή την διεξαγωγή της ΔΕΘ. Αλλά ειδικότερα στην παρούσα συγκυρία, η αναγκαιότητα αυτή πηγάζει και από την βαθιά συνειδητοποίηση ότι:

«κρίση» είναι να ανεχόμαστε την κρίση του συστήματος...

Γιατί αυτή δεν είναι ούτε ευκαιριακή ούτε και βρίσκεται έξω από το πλέγμα των κυριαρχικών σχέσεων που αναπτύσσονται και διαπλέκονται σε ολόκληρο τον πλανήτη. Η άπληστη επιδίωξη για συσσώρευση εξουσίας και χρήματος για τους λίγους σε βάρος των πολλών, οι διαξιφισμοί για τον έλεγχο πάνω σε ανθρώπους και στρατηγικές πρώτες ύλες οδηγούν συχνά το σύστημα σε κορεσμό και γεννούν τις κρίσεις. Με το δόγμα της ελευθερίας των αγορών στο χέρι σαν ευαγγέλιο εφορμούν προς την ολοκλήρωση της λεηλασίας των ζωών μας αλλά και των φυσικών πόρων του πλανήτη. Η ελληνική περίπτωση δεν είναι κάτι ξέχωρο από αυτό. Δεν πρόκειται για «μια κακιά στιγμή». Είναι απλώς μια ακόμη όψη μπροστά στην συστηματική και οργανωμένη βαρβαρότητα. Γιατί την πιο ακραία εκδοχή της αποτελούν οι εδώ και δεκαετίες πολεμικές επιχειρήσεις στη βάση γεωστρατηγικών συμφερόντων, ο εξανδραποδισμός ολόκληρων πληθυσμών και τα εξαναγκαστικά ρεύματα των μεταναστών που συνωστίζονται μπροστά στις πύλες των λεγόμενων «δυτικών χωρών» και μέσα στα γκέτο των καπιταλιστικών μητροπόλεων. Αντιλαμβανόμαστε ότι δεν είναι το «αόρατο χέρι» που καθοδηγεί τους δείκτες της οικονομίας προς τα πάνω ή προς τα κάτω, αλλά η σαφής επιδίωξη της κυριαρχίας να αποκτήσει τον απόλυτο έλεγχο πάνω σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Γνωρίζουμε ακόμη ότι η σύγχρονη τεχνολογία ανεπτυγμένη κατά παραγγελία και σύμφωνα με τις ανάγκες των από πάνω- έχει απλώς διευρύνει το πεδίο των ασκήσεων βολής, καθώς οι πληροφορίες και τα κεφάλαια μεταδίδονται πλέον ταχύτατα.

Έτσι, προσφέρονται ακόμη περισσότερες ευκαιρίες για εκμετάλλευση, τέτοιες ώστε να μην υπάρχουν αλώβητοι τόποι-ασπίδες στη βάση κυβερνητικών ή νομισματικών συνασπισμών (όπως η πρόσδεση στο «άρμα της ΕΕ και της ανάπτυξης»...). Μόνο η αφέλεια θα μπορούσε να κάνει κάποιον να πιστέψει ότι η ευημερία μπορεί σε αυτόν τον κόσμο να χαρίζεται ή να υπάρχει για πάντα...

Και ωστόσο, τίποτε από όλα αυτά δεν συνεπάγεται πως συγχωρούνται ή μπορούν να παραγραφούν από τις συνειδήσεις μας τα εγκληματικά σκάνδαλα των τοπικών αρχόντων, η διασπάθιση χρήματος που δεν τους ανήκει, η νομιμοποιημένη ληστεία μέσω του πλέγματος των τραπεζών, των χρηματιστηριακών κεφαλαίων και των επενδυτικών εξορμήσεων. Υπάρχουν σαφέστατα φυσικά πρόσωπα που ευθύνονται και είναι για αυτό κάτι περισσότερο από μισητά. Υπάρχει όμως και ένας ολόκληρος μηχανισμός από θεσμούς που λειτουργεί για να διασφαλίζει την ατιμωρησία τους, αλλά και τη διαιώνιση της αναγκαιότητας να υπάρχουν ως τέτοιοι, δηλαδή ως κηδεμόνες, ρυθμιστές και διαμεσολαβητές των ζωών μας

... και μπροστά στο βάθεμα της λεηλασίας...

Με την υπογραφή του μνημονίου και την θέση της ελληνικής οικονομίας υπό αυστηρή κηδεμονία-
μπροστά στον καθημερινό εκβιασμό της επιβίωσης, το φάσμα της ανεργίας και της φτώχειας
μπροστά στην χειροτέρευση των όρων ύπαρξής μας μέσα στην εργασιακή συνθήκη (όρων μισθολογικών, ασφαλιστικών, όρων συλλογικών διαπραγματεύσεων και συνθηκών εργασίας)
μπροστά στην προοπτική της αιχμαλωσίας μας στο καθεστώς της μισθωτής σκλαβιάς μέχρι να αναλωθούν οι ζωές μας...

... αναγνωρίζουμε ότι εχθροί μας είναι οι «αυτόκλητοι σωτήρες» μας...

Αντιλαμβανόμαστε τον παραλογισμό πίσω από τις μεμψίμοιρες επικλήσεις για «εθνικές θυσίες» μπροστά στην "κοινή κατάσταση εκτάκτου ανάγκης". Αντιλαμβανόμαστε ότι αυτές αποτελούν κομμάτι μιας γνωστής και αιματοβαμμένης ρητορείας, ώστε να κάμπτονται οι αντιστάσεις και να εξασφαλίζεται η κοινωνική ειρήνη. Αρνούμαστε συνειδητά να συνταχθούμε με την άποψη ότι πρέπει τώρα «όλοι μαζί να ξεπεράσουμε» την «κρίση», λες και υπάρχει για μας το παραμικρό όφελος από τη διάσωση αυτού του συστήματος της στυγνής εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Αντιλαμβανόμαστε τον χυδαίο ρόλο των εργατοπατέρων ως πυροσβεστών της ανάγκης για αντίσταση στον καθημερινό αγώνα που μαίνεται μέσα σε εργοτάξια και χώρους εργασίας. Τασσόμαστε ενάντια στην λογική της εξατομίκευσης και της απάθειας μπροστά στα κρατικά εγκλήματα που υφίστανται «κάποιοι άλλοι», αναγνωρίζοντας πως αυτή είναι μια ακόμη στρατηγική, ώστε να διασπάται ο κοινωνικός ιστός και να οξύνεται η καταστολή για όσους αγωνίζονται. Καταλαβαίνουμε πως η όποια εσωτερίκευση του αισθήματος της ανημπόριας ή της συνενοχής είναι εσωτερίκευση της ήττας σε μια μάχη που δεν έχει ακόμη δοθεί, αβάσιμη και μεταφυσική, σαν τα κηρύγματα των παπάδων και την πίστη σε μια καλύτερη μετά θάνατον...- ζωή.

να σταθούμε ο ένας στον άλλο αλληλέγγυοι και να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας

κρίση είναι η μοιρολατρία και η υποταγή

Συνέλευση αναρχικών - αντιεξουσιαστών/τριών σε κοζάνη & πτολεμαϊδα
Σύντροφοι - Συντρόφισσες